

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně. Vydává Obec Kokory.

XIII/6
prosinec 2011
5,- Kč

ÚVODNÍK

Suchý, ale opravdu velmi suchý podzim. Tak se dá charakterizovat čas příprav na poslední šesté číslo XIII. ročníku našich Kokorských novin na konci října a v průběhu listopadu. Některé prameny dokonce uvádějí, že jde o nejsušší podzim za posledních 250 let. Většinu času nás trápí inverze, ale jsou i dny slunečné např. na konci listopadu.

Právě na svátek svaté Kateřiny 25. 11. 2011 v pošmourný, ale vcelku příjemný den jsme mohli v redakci konstatovat, že na nových webových stránkách obce Kokory se už objevilo všech 5 letošních čísel KN ve formátu PDF ve velkém barevném provedení, jen obrazovou přílohu posledního čísla je třeba doplnit. Je to dobrá zpráva pro majitele a uživatele počítačů a větších monitorů. Ti se mohou na naše noviny v dobré technické kvalitě podle libosti podívat jednoduchou cestou, kterou pro jistotu opakujeme. Na vyhledávači stačí zadat **obec Kokory**, vyhledat tzv. nové stránky obce, odkaz **Kokorské noviny** a jste na místě. Můžete si pak vybrat požadované číslo našeho periodika a listovat či prohlížet obrázky a obrazovou přílohu a lépe tak identifikovat např. fotografované osoby. Také barva samozřejmě dává v tomto provedení našemu listu novou kvalitu. Z technických důvodů chybí jen charakteristický titulek z pera Jiřiny Jiřikové a tiráž, což se přidává až v tiskárně. Ty samozřejmě získají ti naši věrní čtenáři, kteří dávají při nízké ceně přednost klasické listinné podobě našeho dvouměsíčníku. Za trvalou přízeň jim redakce děkuje. Zároveň věří, že i elektronická podoba KN najde své nové čtenáře, aniž by tím výrazně poklesla prodejnost listu.

V redakční radě KN jsme se dohodli, že elektronická podoba KN by měla být k dispozici uživatelům počítačů zhruba měsíc po vydání toho kterého čísla. Zároveň z tohoto místa děkují opětovně všem spolupracovníkům, kteří při vzniku KN i při jejich grafické i elektronické cestě pomáhají a pomohli tak opět posunout naše noviny o krůček kupředu.

Zloději jsou opět i u nás v Kokorách. Vykradli diskotéku v pivovarských sklepích. Asi nepřišli jen s příruční taškou, když ukradli mnoho plných i prázdných sudů piva a 250 lahví alkoholu (při převaze nezletilých návštěvníků diskoték jde o zásobu nejméně na 20 let). Energetické nápoje asi vypili chmatáci předem, aby zvládli přepravu kradeného zboží. Jde o obyčejnou sprostou zlodějnou, nebo cílený konkurenční boj, nebo je za tím i něco jiného, daleko složitějšího? Asi moc čteme detektivky, nebo se moc díváme na televizi, a možná trochu zapomínáme na slogan „Normální je nekrást“.

Na Olomoucké výrazně poskočila a, pod střechu i krytinu se dostala, stavba dalšího rodinného domu, jejíž krov byl montážním způsobem v hrubé podobě osazen za rekordní 3–4 hodiny jednoho krásného nedělního podzimního odpoledne.

Ale už tu máme Mikuláše a rozsvícený vánoční strom obce Kokory a zvláštní kouzlo adventu. Postupně rozsvěcujeme svíce na adventním věnci. A až budete číst toto poslední číslo

třináctého ročníku Kokorských novin, to už bude Ježíšek přede dveřmi a doma začneme pomalu bilancovat co těžkého a co dobrého přinesl v našich podmínkách rok 2011 s pevnou vírou, že ten konec světa v roce 2012 opravdu nebude. A do toho nového roku 2012 pro všechny naše čtenáře a ostatní lidi dobré vůle hodně zdraví a splnění všeho, co si sami přejí.

Redakce KN.

„Jiřikova alej“ na podzim. Kde ji najdeme? Foto redakce. Počítá se s další revitalizací aleje, jako odpočinkové zóny.

USNESENÍ ZE ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA

Řádné zasedání, konané dne 19. 10. 2011

Zastupitelstvo obce schválilo:

- ověřovatele zápisu – MUDr. Antonín Hluší, Pavel Poučenský, navržený program a rozšíření programu: Rozpočtové opatření č. 4
- složení inventarizační komise – Ing. Jurečka Dominik, Lörinczová Drahomíra, Hrubá Libuše
- rozpočtové opatření č. 4 (příloha č.1)

Zastupitelstvo obce nařídilo:

- Základní škole a Mateřské škole Kokory vrácení přeplatku plynu ve výši 56.632,73 Kč z vyúčtování spotřeby plynu za minulého topného období v budově mateřské školy

Zastupitelstvo bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce
- Výroční zprávu Základní školy a Mateřské školy Kokory za školní rok 2010/2011
- podání žádosti na Pozemkový fond o převod rybníka Altýře p.č. 375 a p.č. 374/12 z majetku Česká republika na Obec Kokory

Zastupitelstvo obce pověřuje:

- finanční výbor k provedení kontroly hospodaření Obce Kokory, Základní školy a Mateřské školy Kokory
- kontrolní výbor k provedení kontroly plnění usnesení Rady obce Kokory a Zastupitelstva obce Kokory

Zastupitelstvo obce ukládá:

- starostce obce ve spolupráci s projektantem připravit do dalšího zasedání zastupitelstva upřesnění umístění ČOV a jednotlivé varianty. Připravit ocenění pozemků, kterých se směna bude týkat, dojednání možnosti připojení ČOV na transformátor ZD Kokory a vyžádat si stanovisko ČEZ

Mimořádné zasedání konané dne 9. 11. 2011

Zastupitelstvo obce schválilo:

- zveřejnění záměru převodu stavební parcely č. 316 v k.ú. Kokory o výměře 417 m²
- umístění stavby ČOV na pozemcích v katastru nemovitostí p.č. 625/1 v k.ú. Kokory – pozemkový katastr p.č. 620 a 619/2 ve zjednodušené evidenci

Zastupitelstvo obce pověřuje:

starostku obce k zajištění znaleckého posudku ceny pozemků, vypracování geometrického plánu k převodu uvedených částí parcely v katastru nemovitostí p.č. 625/1 v k.ú. Kokory – pozemkový katastr p. č. 620 a 619/2 parcely ve zjednodušené evidenci, zajištění návrhu smlouvy o převodu pozemků a smlouvy o věcném břeměni k připojení stavby ČOV na trafostanici. Zittová Hana starostka obce

Z OBECNÍHO ÚŘADU

Upozornění: Od 01. 12. 2011 Obecní úřad Kokory již nenabírá žádosti o nový občanský průkaz. Bude pouze přebírat neplatné občanské průkazy a vydávat potvrzení o jejich neplatnosti, ztrátě, odcizení, poškození, změně stavu. O nové občanské průkazy je nyní nutno žádat na Magistrátu města Přerova, náměstí T. G. Masaryka 16. Obecní úřad Kokory od 3. 1. 2011 do 30. 11. 2011 vyřídil celkem 81 žádostí o občanský průkaz.

Obecní úřad Kokory upozorňuje občany, kteří dosud neuhradili místní poplatky - svoz komunálního odpadu, stočné, poplatek ze psa at' tak neprodleně učiní. Pokud poplatky nebudou uhrazeny, bude obecní úřad postupovat dle zákona o správě daní a poplatků. Provoz na Obecním úřadě v Kokořích bude během vánočních svátků omezen.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Významná výročí pro toto číslo KN (další vyjde až koncem února) sahají už do roku 2012. A je jich tentokrát početně.

- 4. 1. 2012 *dovrší paní Věra Navrátilová 88 let Olomouc*
- 7. 1. 2012 *dosáhne paní Božena Temlíková věku 89 let*
- 8. 1. 2012 *dosáhne paní Anežka Poláková věku 86 let*
- 12. 1. 2012 *oslaví kulatých 80 let paní Anežka Ministrová*
- 15. 1. 2012 *dovrší paní Miroslava Zápalo 83 let*
- 17. 1. 2012 *dosáhne paní Libuše Spáčilová věku 82 let*
- 18. 1. 2012 *dovrší pan Jaroslav Jiřík polokulatých 85 let*
- 21. 1. 2012 *dosáhne paní Ludmila Mazurová věku 84 let*
- 22. 1. 2012 *dosáhne pan Zdeněk Kyselý věku 81 let*
- 24. 1. 2012 *dovrší paní Jarmila Dreiseitlová věk 85 let*
- 25. 1. 2012 *dosáhne paní Irena Vrbová věku 83 let*
- 7. 2. 2012 *dosáhne paní Marie Řehulová věku 88 let*
- 7. 2. 2012 *oslaví MUDr. Leopold Antal kulatých 90 let*
- 10. 2. 2012 *dosáhne paní Sláva Gajdošíková věku 89 let*
- 11. 2. 2012 *oslaví paní Marie Štrbáková kulatých 80 let*

Všem jubilantům k jejich výročí redakce KN i obec upřímně blahopřeje a k pěkným kulatým osmdesátinám a k početnějším a znamenitým devadesátinám dvojnásob.

Lednový jubilant. Foto J. Štěpán.

Rubrika narození a svateb zůstává v tomto předvánočním čase tentokrát prázdná.

ÚMRTÍ OBČANŮ

8. listopadu. 2011 zemřel pan Rudolf Kubis. Budiž mu země lehkou.

OHLÉDNUTÍ STAROSTKY

za akcemi pořádanými obcí a místními spolky.

Lampionový průvod a zapálení Masarykovy vatra

V sobotu 29. 10. 2011 v 17.30 se uskutečnil lampionový průvod ke Dni vzniku samostatného československého státu. Sraz účastníků byl u hasičské zbrojnice, po seřazení dětí i dospělých pokračoval průvod s rozsvícenými lampiony k sokolovně a odtud až do zahrady k Motorestu ZD Kokory. Tady byla již tradičně zapálena Masarykova vatra. Dospělí i děti mohli opékat špekáčky, k dispozici bylo i drobné občerstvení, o které se postarali místní hasiči. Děkuji tímto všem členům SDH Kokory, kteří se podíleli na organizování této akce.

Humanitární sbírka ošacení

Již několik let se naše obec zapojuje do pomoci sociálně slabým občanům. Ve spolupráci s Diakonií Broumov pořádáme dvakrát ročně sbírku použitého ošacení. V sobotu 26. 11. 2011 mohli nejen naši občané přinést do předsálí sokolovny použité ošacení, bytové textil a obuv. Vše, poslouží k dalšímu využití. Všem dárcům děkujeme.

Aktivita klubu žen

S blížícím se zimním počasím přecházejí aktivity našich senierek do klubovny v hasičské zbrojnici. Před začátkem adventu šikovně ruce kokorských a čelechovských žen vytvářely v klubovně nádherné adventní věnce, které by mohly konkurovat dílu zručných profesionálních květinářek. Po dobře odvedené práci zbyl čas i na malé občerstvení, zpívání písniček a přednes básní. Před mikulášskou nadílkou zase zdobily v klubovně upečené perníčky, které udělaly radost nejen dětem při mikulášské nadílce u hasičárny, ale i ostatním dětem v mateřské školce. Za jejich aktivity, kterých se i já občas zúčastním, mnohokrát děkuji. Tato činnost přispívá k obohacení kulturního a společenského života v naší

obci. Kdo má chuť zapojit se do této činnosti, bude jistě v klubu vítán. Vždyť i podzim života se dá obohatit o nezapomenutelné zážitky ze setkávání, výletů a cyklistických vyjížděk.

Vánoční výstavka

Další významnou aktivitou obce a klubu žen byla příprava vánoční výstavky, která proběhla ve dvou dnech na obecním úřadě. Amatérská díla na profesionální úrovni přišlo shlédnout na tři sta návštěvníků. Naši občané, přespolní i žáci MŠ a ZŠ měli možnost obdivovat výšivky, netradiční ozdoby na vánoční stromček, vánoční výzdobu z přírodních materiálů a další ruční práce. Za poskytnuté výrobky na výstavku všem moc děkuji. Bez jejich přispění by se tato tradiční akce nemohla uskutečnit.

Ježíšek v Betlémě zatím neodpovídá. Zavolejte si později. KN.

Rozsvícení vánočního stromu a mikulášská nadílka

Slavnostní rozsvícení vánočního stromu organizuje obec ve spolupráci s dobrovolnými hasiči již od roku 2006. Tato akce se těší rok od roku větší účasti. Nebylo tomu jinak ani při letošním rozsvícení vánočního stromu. Přes osm desítek dětí toužebně očekávalo příchod sv. Mikuláše doprovázeného andělem a dvěma čerty. Za přednesené říkanky a zazpívané písničky rozdával Mikuláš nádherně nazdobené perníky. O kulturní program se již tradičně postaraly děti z místní mateřské školy, děti ze základní školy zase vyrobily ozdoby na stromček. Poděkování patří i všem sponzorům, zvláště pak firmě paní Krškové z Kokor. Samozřejmě velký dík všem, kteří věnovali svůj volný čas na zorganizování celé akce, dobrovolným hasičům za přípravu již tradičního předvánočního občerstvení, po kterém se jen zaprášilo. Mohu si jen přát, aby tato významná akce v naší obci pokračovala i v dalších letech.

Dovolte mi, abych na závěr popřála všem klidné a pohodové prožití nadcházejících vánočních svátků, pevné zdraví a načerpání nových sil do nového roku 2012. Po celoročním shonu si udělejte čas na své děti a blízké, zapomeňte na starosti.

Starostka obce

JEŠTĚ ZLATÁ SVATBA

Konala se sice už začátkem září, kdy si manželé Jiřina a Vlastimil Zemanovi spolu s mimořádně silným rodinným doprovodem připomenuli 50 let společného života. Jen fotografie pro KN chyběla. Prohlédněte si proto manžele Zemanovy „za mlada“ v prosincové obrazové příloze.

VÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ PANA FARÁŘE

Drazí přátelé. Blíží se Vánoce. Každý z nás si může položit otázku, co pro něho znamenají Vánoce? Co jsou Vánoce v realitě současné postmoderní České republiky? Při sledování předvánočních televizních zpráv bychom mohli snadno podlehnout dojmu, že Vánoce jsou svátky, kdy člověk nemyslí na nic jiného než na nakupování. Doba předvánoční jakoby se podobala závodům v nakupování a prodávání: kdo víc utratí za dárky, kdo nahromadí víc zásob.

Zdá se, že Vánoce se pro současného člověka staly jakousi magickou metou, ke které se člověk může přiblížit pouze s plnými rukama zásob, metou, kterou lze překonat jen přejídáním, pitím a zábavou. Vánoce se staly jakýmsi bůžkem, modlou, která člověku přikazuje vykročit jednoznačným směrem k supermarketům a prodejnám všeho druhu, bůžkem, který může být uspokojen jedině obětí ušvanosti, spěchu, stresu, shonu. Jakoby doba předvánoční byla přípravou na blížící se světovou válku nebo dobu hladomoru, jakoby překonáním oné magické meze Vánoc měl přijít konec světa.

Vánoce jsou bezesporu svátky výjimečné, i když pro nás křesťany nejsou největšími svátky v roce. Těmi jsou Velikonoce, slavnost Zmrtvýchvstání Krista. Od počátku křesťanství se slavily právě Velikonoce. Vánoce, svátky Kristova narození, se začaly slavit až někdy ve 4. století. Společným prvkem těchto obou největších křesťanských slavností je mimo jiné symbol noci: Svatá noc vánoční a Velká noc velikonoční. Tímto symbolem se naznačuje, že zásadní Boží zásahy do historie člověka se dějí v noci. V Lukášově vyprávění o narození Ježíše čteme: „V té krajině nocovali pastýři... a sláva Páně se kolem nich rozzářila“. Noc je symbolem stavu člověka zahaleného temnotou duchovní bída, přizemnosti, nespravedlnosti, zla, beznaděje. Proto se Kristus rodí do noci, aby dal člověku útěchu a naději, proto Kristus vstává z mrtvých o Velké noci, aby člověka z oné temnoty vynesl k Bohu, ke světlu, k životu, k věčnému dni vzkříšení.

Vánoce jsou tedy připomenutím toho, že Kristus, Syn Boží přichází do našeho viditelného světa, aby prozářil temnoty našich srdcí. Nejsou magickou metou blahobytu, za níž následuje všednost, ale naopak metou, již všechno nejlepší teprve začíná. Od této chvíle má člověk jistotu, že Bůh je s ním, že s ním nese tíhu jeho lidství a donese ji až do věčnosti.

V předvánočním čase od 8. do 11. prosince proběhla v Kokorách adventní duchovní obnova (je to čas zamyšlení nad sebou samým a čas modlitby). Naposledy byla duchovní obnova v naší farnosti v roce 1939. To znamená, že celých 72 let zde nic podobného nebylo. Jsme vděční, že do naší farnosti přijeli misionáři – kněží vincentini z Loštic, kteří nás svým slovem a kázáním připravili na vánoční svátky.

V neděli 11. 12. 2011 jsme v Kokorách slavnostně uvítali relikvii krve blahoslaveného papeže Jana Pavla II, kterou nám z Polska daroval otec kardinál Stanisław Dziwisz. Je to pro nás a pro naši farnost i celou obec velká pocta mít a uctívat ostatky blahoslaveného papeže Jana Pavla II, kterého si určitě dobře pamatujeme a možná se s ním někteří z nás dokonce i osobně setkali. Kokory se tak staly po Velehradě a Olomouci třetím místem v České republice, které získalo ostatky tohoto papeže. Už během letošního podzimu byla na faře jedna větší klenutá místnost přeměněna na kapli blahoslaveného Jana Pavla II., kde se v zimním období ve všední dny někdy slouží mše svaté. Na jeho přímluvu vyprošuji Boží požehnání pro naši farnost, všechny rodiny a celou obec.

Na štědrý den budou v naší farnosti dvě mše svaté. První bude sloužená 24. 12. 2011 v 15.00 hod. a bude pro děti, potom **jste zváni na půlnoční mši sv. ve 22.30 hod.**

V lednu vás všechny srdečně zvou na **farní ples v sokolovně v Kokorách, který se bude konat v sobotu 21. 01. 2012. od 20.00 hod.** K tanci a poslechu bude hrát dechová hudba Moraváci a v rychlejším tempu modernu Vonička V-Band. Je připraveno překvapení a vystoupení šermířů.

Na čas prožívání adventu a vánočních svátku Vám přeji hodně Božího požehnání a milosti.

Váš farář P. Wojciech Zapiór

CENTRUM DOMINIKA INFORMUJE

Milí občané, děkujeme za váš zájem o naše zařízení, který jste projevili v minulých dnech využitím akce "Den otevřených dveří", která se konala 15. 12. 2011 u příležitosti zaregistrování nové sociální služby **Domov pro seniory**.

Je mi potěšením vám touto cestou oznámit, že od 1. ledna 2012 můžeme i v našem zařízení nabídnout tolik chybějící službu pro seniory. V případě vašeho zájmu se prosím o informace obraťte na naše sociální pracovnice, které vám rády poradí a podají potřebné informace, telefon 581 292 620, 581 292 625. Naše webové stránky jsou www.dominikakokory.cz.

Vážení občané, dovoluji vám všem u příležitosti blížících se vánočních svátků a nového roku popřát hodně zdraví, osobních i pracovních úspěchů a rodinné pohody.

V neposlední řadě mi dovoluji touto cestou poděkovat i všem zaměstnancům našeho zařízení za úsilí, které každodenně vyvíjí při kvalitní péči o klientky a za značný kus práce, který odvedli pro možnost otevření dalšího oddělení **CENTRA DOMINIKA - Domova pro seniory**.

S přáním krásných dní: Ing. Monika Holečková - ředitel Centrum Dominika Kokory, p. o.

Dominika je připravena. Foto archiv ústavu.

ZATOULANÝ ČLÁNEK

Bliží se tajuplný a kouzelný čas Vánoc a tak v této atmosféře snadněji pochopíme některé téměř nadpřirozené jevy, které jsme zaznamenali i v naší redakci. Některé z příspěvků našich čtenářů se nenadále objeví, jiné tajemně zmizí. Ten o hodové soutěži nejlepších kuchařek a pekařek patřil k těm druhým. Naštěstí zůstal „viset“ na internetu. S omluvou ho publikujeme, určitě také proto, že je z pera výborné spolupracovnice naší redakce, která se zejména na kompletaci a distribuci Kokorských novin již po léta významně a obětavě podílí. Vraťme se tedy na hody, na první

gastronomický vrchol roku. Ten druhý, o Vánocích, nás teprve čeká. Tak opatrně.

GASTRONOMICKÁ SOUTĚŽ - HODY 2011

V sobotu 13. srpna 2011 v rámci přechodových slavností se konal 5. ročník gastronomické soutěže, letos v kategorii slané a sladké moučníky z listového těsta.

Soutěžící donášeli v uvedenou dobu ještě teplé vzorky, nad nimiž se zdaleka sbíhaly sliny.

Bylo překvapivé, že bylo zastoupeno více vzorků slaných než sladkých. Degustátoři mi vysvětlili, že k pivu a vínu je lepší slaný moučník a třímali přitom uvedené nápoje.

V soutěži byli hlavně zastoupeni listoví „šneci“, s různou náplní, dále pak plněné košíčky, trubičky, tvarohové pusinky, záviný a neobvyklé plněné soudky.

Absolutním vítězem v soutěži se stal vzorek vyrobený rukou společnou paní **Lenkou Jemelkovou** a paní **Kateřinou Vašicovou – plněné košíčky s uzeninou**.

Ve sladké kategorii zvítězila paní Marie Temlíková a její plněné „tróbele“. Nejmladšími účastníky soutěže byli **bratři Lehotští**, kteří soutěžili s kekсы s dvojím kořením.

Obecní úřad Kokory děkuje všem zúčastněným, že v předhodovém chvatu si našli čas a obětavě upekli moučníky do této již tradiční soutěže. I.L.

Redakce KN se ke gratulaci a k poděkování připojuje a mrzí ji, že takové dobroty nechala tak dlouho „uležet“ v redakčním šuplíku.

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY KOKORY

OSLAVY LESA NA FLÓŘE

Letošní rok je vyhlášen mezinárodním rokem lesů, a proto jsme se my, šestáci, zúčastnili v pátek 14. 10. 2011 vydařené akce Oslavy lesa v olomouckém parku. Zaměstnanci lesů i myslivci připravili pro děti den her z lesní pedagogiky, spoustu ukázek ze všeho, co se týká lesa. Prožili jsme příjemné, slunečné, ale velmi chladné dopoledne plné soutěží. Nejvíce se nám líbilo vystoupení trubačů, ukázka řezbářů, práce se psy, skládání listů a určování stromů, poznávání ptačích budek. Viděli jsme také krátké divadelní představení, ochutnali med, vyzkoušeli, jak se tahá kláda. Získali jsme i semínka stromů, pokusíme se je zasadit, budeme o ně pečovat a uvidíme, zda nám, než ukončíme devítku, vyrostou.

Žáci šesté třídy

Věříme, že šestáci i další mají opravdu les rádi. Foto ZŠ

ŽIVOT A HRA

V pátek na začátku října 2011 se v kokorské škole konal WORKSHOP na téma „To je život.“ Cílem workshopu bylo, aby si žáci 9. třídy zábavnou formou – hrou uvědomili, co je čeká, až se stanou plnoletými. Hra probíhala tak, že si děti ve dvojicích vymyslely virtuální jméno a mohly si zařídit občanský průkaz. Poté mohly studovat, nebo dělat brigádu. Také měly možnost si v herně vsadit peníze, ale bohužel všem se to nevyplatilo a mnozí se zadlužili. Naštěstí to byla jen hra a žáci získali nové zkušenosti, které mohou dále uplatnit v reálném životě. Budou si například dávat větší pozor na různé podvody, nástrahy, či pokušení.

Pro žáky to byla zajímavá zkušenost. V deváté třídě se chystají na střední školy a zkusili si, jak je opravdový život dospělého těžký. Všichni žáci si den velice užili. Určitě by si tuto hru znovu zopakovali, ale už by si dávali větší pozor.

Pavla Obzinová, Natálie Knopová

SPOLUPRÁCE SE ZAHRANIČNÍ ŠKOLOU ALBARETO (ITÁLIE)

Ve školním roce 2011/2012 pokračujeme ve spolupráci s italskou školou Albareto. Cílem spolupráce je komunikace v anglickém jazyce, rozvíjení schopnosti tvořit věty, vyjádřit svůj názor a zpracovávat témata běžného denního života jako jsou např. Kokory – Naše vesnice, Albareto si zvolilo Naše prázdniny. Společnými tématy jsou Zdravý životní styl, Naši domácí mazlíčci, Naše plány do budoucna. Mezi formy zpracování projektu Let's be close patří e-mail, video, prezentace.

DEN ZDRAVÍ

Na úterý 25. října jsme si ve škole naplánovali projektový DEN ZDRAVÍ. Žáci II. stupně navštívili Muzeum tvarůžků v Lošticích. Získali nové poznatky o výrobě tvarůžků a ochutnali tuto zdravou specialitu, která nese označení regionální potraviny Olomouckého kraje. Den zdraví tak prožili netradičním způsobem. Žáci I. stupně si ve třídách připravovali zdravé svačinky. Sami krájeli zeleninu a celozrnné pečivo, míchali zdravé pomazánky. Chlebičky a jednohubky zdobili zeleninou. Nejlepší bylo, že nakonec mohli všechno sníst. Zhotovené jídlo bylo vynikající, nejen proto, že bylo zdravé, ale zejména proto, že si ho sami připravili.

SLAVNOST SLABIKÁŘE

Již od začátku školního roku se děti těšily na SLABIKÁŘ – nejdůležitější knihu prvňáčka. Aby si ho zasloužily, musely nejdříve přečíst PÍSMENKÁŘ, a poté splnit několik úkolů. Za každý splněný úkol dostaly zlatý klíč a po získání všech mohly zachránit královnu Slabiku uvězněnou se slabikáři ve věži. Děti navlékaly na šňůrku perly s písmeny tak, aby tvořily slovo, skládaly puzzle ve tvaru písmene, hledaly a skládaly slabiky. Po splnění úkolů jim královna Slabika předala Slabikáře, pamětní list a zlatou medaili.

Z redakce KN jsme poprosili královnu slabikáře, aby nás seznámila se svými novými chráněnci, včetně svých kolegů, početního krále a královny. Na fotografii můžeme tedy najít 14 nových frekventantů čili žáků kokorské školy, kterým přejeme do devíti dlouhých let učení a poznávání mnoho úspěchů. Zároveň prosíme rodiče či prarodiče prvňáčků, aby jim jejich proniknutí do místního tisku ukázali.

Na fotografii (zleva – nejprve horní a pak dolní řada) už vidíme prvňáčky v roce 2011 i s paní učitelkou.

Magdalena Ryšánová, Lukášek Drabišák, Vojtěšek Temlík, Jareček Polák, Jiříček Zapletal, Adámek Drobný, Lucinka Vysloužilová, Lukášek Příkryl, vpředu Ondrášek Bitala, Anička Hlavinková, Tereza Zlámalová, Viktorka Marková, Žanetka Hluší, Nikolka Zmrzlíková a třídní učitelka Mgr. Jarmila Jurečková. Moc nám chyběla nemocná Verunka Červenáková.

Pozn. redakce: Je to věčný koloběh- v dalším článku už se píše o kandidátech do první třídy, kteří zatím spokojeně patří mezi největší v mateřské škole.

ZÁPIS NA NEČISTO

Připravili jsme ho pro děti mateřské školy na 21. listopadu. Tentokrát byl tématicky zaměřený na domácí zvířátka a jejich mláďátka. Prváčci se mateřské škole představili s doprovodem obrázků písničkou „Když jsem já sloužil“. Žáci 5. třídy zahráli pohádku „Jak sluníčko vypilo štěňátku vodu“ a již tradičně provázeli děti zápisem po jednotlivých stanovištích, kde předškolní děti plnily úkoly. Například do pracovního listu přiřazovaly zvířecí rodinu, podle šablony obkreslovaly zvířátko, skládaly puzzle. Malovaly sedláka nebo dědečka, koho kdo chtěl. Do papírových košíků podle pokynů dávaly daný počet zeleniny nebo ovoce. Ve škole se dětem líbilo a my se na ně moc těšíme u zápisu na číslo 9. února 2012.

Marie Kondlerová

POZNÁMKA: Do podzimního programu školy patřily organicky i dvě besedy s kronikářem obce. V závěru října k výročí vzniku samostatné československé republiky a v závěru roku k výročí velké letecké bitvy nad Hanou 17. 12. 1944.

MECHANIZACE ZD KOKORY PO ROCE 1990

Místopředseda našeho zemědělského družstva pan Oldřich Temlík (také ve článku, který mohl vyjít už v říjnu) uzavírá svou sérii „mechanizačních“ příspěvků a ukazuje v dalších řádcích čtenářům KN, co po našich silnicích a zejména polích jezdí a pomáhá zajišťovat úrodu a potraviny.

Po roce 1990 došlo v národním hospodářství a především v zemědělství k významným změnám. Byla provedena kuponová privatizace, začaly restituční a docházelo k drobení zemědělského majetku. Zprvu se zdálo, že se budeme vracet do období čtyřicátých let. Zemědělské družstvo Kokory, tenkrát ještě po staru „Rudý říjen“, přišlo navrácením majetku a restitučními o 500 ha polností a bylo vydáno k hospodaření drobným zemědělcům několik kombajnů, desítky traktorů, vleček a různého drobného nářadí. Několik hospodářů toho využilo pro vlastní zemědělskou činnost, ale objevily se i spekulativní účely. Dále jsme přišli o 10 ha chmelnic, včetně kompletního sklizňového střediska. S tímto vším se Zemědělské družstvo Kokory dokázalo vypořádat a pokračovalo v další zemědělské činnosti.

V prvních letech po roce 1990 se zdálo, že mechanizace se začne ubírat jiným směrem, než se nakonec stalo. Představa rozdrobení polností a používání menší mechanizace se ukázala nereálná a dnes vidíme, co po našich polích jezdí. Byl totiž otevřen prostor pro nákup moderního a spolehlivého strojního parku ze západní části Evropy a USA. Dovolit si ovšem nákup strojů řádově vyšší kvality, než byla produkovaná v bývalém společenství RVHP stálo za zvažování, jelikož většina zemědělských podniků včetně našeho družstva měla závazky vůči bankám a začali se vyskytovat neplatiči zemědělských komodit. Proto se každá koruna, potažmo marka nebo dolar, musely několikrát obrátit, než došlo k nákupu požadované mechanizace.

Prvním nákupem v našem zemědělském podniku ze západní proveniencí byl sečí stroj AMAZONE a prvním traktorem FIAT. Dnes se po našich polích prohání a obdělává naši půdu, která je pro zemědělskou činnost základem, ucelená soustava strojů z USA se značkami CASE a CATERPILER, z Francie AMAZONE a KUHN z Německa CLASS, KRONE a LEMKEN, z Dánska BOGBALE a JENA ze Švédska WADERSTAD z Itálie NEW HOLLAND a LUCAR a možná jsem i některé další neuvědla.

Když si to srovnáme v hlavě, tak zjistíme, že za posledních 20 let se nakoupilo nových výkonných strojů za desítky milionů Kč. Mít tak v zemědělství jisté ceny, dokázat produkci dobře prodat za ceny slušné a ne kolikrát pod výrobními náklady, mít trochu zastání na ministerstvu zemědělství (ministři se zde mění jako na běžícím pásu a kolikrát neviděli ani živou krávu), tak věřte, že budou na trhu naše čerstvé a kvalitní potraviny a ne ty nekvalitní dovezené obchodními řetězci ze západu, či odjinud..

Dobré a kvalitní potraviny dokáže české zemědělství ještě stále vyrobit a nemalou měrou se o to přičiňuje spolehlivá, kvalitní a moderní mechanizace, včetně obětavých a šikovných pracovníků, které Zemědělské družstvo Kokory určitě má.

O. T.

CESTA DO USA

Do USA už jsme s Kokorskými novinami cestovali před léty. Pečlivý čtenář si jistě vzpomene na mladíky z bytovky u pivovaru, či na milion dolarů Ing. J. Černého. Letošní zážitky Barbory Zlámalové však mají svou specifikou, spojují minulost s dneškem, Spojené státy s Kokorami a jsou pro nás i ostatní pamětníky velmi cenné. Ale přenecháme už vyprávění mladé a pohledné cestovatelce a potěšíme se i zdařilými fotografiemi:

Příležitost strávit léto na Novém kontinentu se člověku často nenaskytne. Když jsem tuto nabídku dostala od své sestřenice Marušky Zlámalové, která ji rok přede mnou také využila, nebylo nad čím přemýšlet. Velké přípravy a nervozita před odletem byly mnohokrát překonány zážitky, které jsem si dovezla.

V Americe jsem pobývala téměř čtyři měsíce v malém přímořském městečku Bethany Beach, ve státě Delaware. Spolu s dalšími dvěma Čechy jsme obývali malý domeček, na kterém hned po mém příjezdu zaválala hrde česká vlajka.

Během prázdnin jsem měla možnost cestovat. Náš největší výlet byl na Niagárské vodopády. Během plánování našeho 4denního výletu jsme vymýšleli cestu, kterou se k našim vytoženým Niagárským vodopádům dostaneme. Když během plánování padlo jméno Cleveland (Ohio), měla jsem jasno. Snad to byl Duch Svatý, který mi na jaře do cesty postavil knihu paměti strýčka Monsignora Oldřicha Zlámala. A tak po dlouhém plánování, po hurikánu Irena, došlo na vytoženou cestu. Cesta čítala 1427 mil, tedy 2296 km. První míle vedly do Clevelandu. Na večer jsme přijeli k farnosti Panny Marie Lurdské, kde svého času působil strýček. Obešli jsme kostel i faru, v domnění, že narazíme na místního pana faráře. Bohužel jsme na nikoho nenarazili, a vzhledem k tomu, že na vstupních dveřích kostela byl nápis zákaz vstupu se stělnou zbraní, jsme se vydali hledat, kde přenocujeme, s tím, že se druhého dne vrátíme a snad se i podíváme do kostela. Druhý den jsme bohužel také na nikoho nenarazili, a tak jsme se alespoň vydali na Kalvarijský hřbitov, kde byl strýček Oldřich a posléze i teta Růžena pochováni. Místní hřbitovní správa nám vyhledala pomník a do podrobného plánu zakreslila, kde strýček leží. Navštívit působíště strýčka byl velký životní zážitek.

Bára u hrobu kokorského rodáka Msgr. O. Zlámala

Amerika, a každé místo v Americe zvlášť, jistě vyvolává nesmírné množství skvělých dojmů u každého nově příchozího. A také přijde na úhel pohledu. Pohled děvčete z Kokor na ona místa, kde byla snad největší Česká a Slovenská přistěhovalecká komunita v USA, na jejímž nejen duchovním ale i politickém a tím i vlasteneckém životě se významnou měrou podílel a jej formoval kokorský rodák a můj strýček. Cleveland v devatenáctém století byl dobrou adresou pro vystěhovalce z naší vlasti. Tam vznikla první dohoda o společném úsilí Čechů a Slovák osvobodit vlast a vytvořit nový společný stát. Tam na faře u strýčka pobýval T. G. Masaryk a jako druhou a známější připravili Pittsburskou dohodu, jejíž bronzová kopie i se strýčkovým podpisem zdobí zeď budovy Slovenského parlamentu. Tak to je na straně jedné dojem a dojetí nad slavnými muži činu na místech kde se to vše dělo. Shledání se současností je však žalostně jiné. Imigrační vlny z Evropy ustaly, přizpůsobiví Čechoslováci ve druhé a další generaci splývají a na jejich místa přicházejí imigranti ze střední Ameriky a černoši. Většinu obyvatel dnešního málo úhledného Clevelandu tvoří Afroameričané, další početnou skupinou jsou Středoameričané a menšinou zde jsou Američané – potomci těch, kteří tolik usilovali o naši svobodu a podporovali každý domácí odboj. Pamětníci, tak jako jiní, třeba i v Kokorách, tu nejsou. Vše je ve zbledlém pohybu. Jen pomníky na hřbitově dosvědčí, že to tady bylo všechno jinak a už nikdy se nic nevrátí. Z tohoto úhlu pohledu děvčete z Kokor, není Amerika tak skvělá jak by se zdálo.

Bára Zlámalová

A ZNOVU DO USA.

Tentokrát ovšem s našimi Kokorskými novinami a také za pomoci internetu do téhož Clevelandu na vzdálenost více než sedm a půl tisíce kilometrů zhruba přímou vzdušnou čarou, měřeno z Kokor. Byli jsme na sklonku léta velmi potěšeni, když nám pan Jan Zlámal přeposlal do redakce fotografie z výše popsané zaoceánské cesty své dcery a následně ji v psaní příspěvku podpořil.

Text i fotografie nás dotlačily k některým úvahám a k zamyšlení, o které se chceme podělit i s našimi čtenáři.

Zásluhy kokorského rodáka Msgr. Oldřicha Zlámala, který působil ve Spojených státech jako kněz a vlastně neoficiální diplomat přes 50 let a několikrát přitom navštívil rodné Kokory, jsou, zejména pamětníkům všeobecně známy a jsou zpracovány nejen v uváděné životopisné knize, ale i v naší obecní kronice.

Pomník „monsiňora“ na clevelandském hřbitově (stejně jako prostá náhrobní pamětní deska jeho sestry Růženy) nám ukazují, že americké hřbitovy vypadají trochu jinak, než u nás, vše je prosté, ale důstojné. Klasický červený cihlový kostel farnosti Panny Marie Lurdské, který O. Zlámál oddlužil, dobudoval a vybavil, působí však poněkud smutně.

Velmi zaujala také zdařilá fotografie mladé cestovatelky před legendárním „bílým domem“ přesněji zde parlamentem ve Washingtonu. Najdete si ji v obrazové příloze.

Výraznou českou a sokolskou stopu i v současném Clevelandu ukazuje i další fotografie Báry před budovou Českého národního domu. Ta inspirovala redakci k další cestě do USA, tentokrát jen po internetu. Informaci ovšem poskytl internetový vyhledávač dostatek a my je využíváme zde v novinách a předáme i na sokolský župní blog Sokola Přerov.

Český národní dům v Clevelandu je již více než sto let starý a k němu je přiřazeno i sídlo „Sokola Větší Cleveland“, jedné ze dvou zbývajících sokolských jednot ve městě. Zde se

scházejí potomci původních českých a slovenských přistěhovalců a jejich rodiny. Mají zde své divadlo, kulturní sál, taneční sál, folklorní síň, ale i velkou jídelnu a restauraci také s nabídkou našich národních jídel. První „večeře“ se podávají kolem 14. hodiny zhruba za 15 dolarů. A samozřejmě nechybí ani velká cvičebna a sportovní hala Sokola. (foto z internetu, bohužel se už nevešlo).

Stránky Sokola Větší Cleveland nabízejí cvičení pro všechny a dále kurzy nejrozličnějšího typu od folklóru, tanců i loutkového divadla, až po vaření, snad pro všechny věkové skupiny, fotogalerie ukazuje vlastní cvičení žactva i mužů a žen, národopisný soubor, ale i přípravu na zájezd do staré vlasti na všesokolský slet v roce 2012, na který už členové skládají nevratné zálohy. Zájezd na sletová vystoupení bude samozřejmě doplněn i kulturním programem, prohlídkou Prahy, Českého Krumlova, a dalších destinací. Zájezd je plánován od 24. 6. do 8. 7. 2012. Američtí Sokoli na svou starou vlast nezapomínají.

Členství v Sokole Cleveland se dá získat až po dvouleté zkušební době, roční poplatek je 105 amerických dolarů. Řádný člen pak už neplatí za děti v kterémkoliv oddělení žádné další poplatky.

Na sletech Amerického Sokola se objevují americké a kanadské vlajky (jde o kraj tzv. Velkých jezer) vlajky české a slovenské a samozřejmě vlastní prapory Amerického Sokola.

Jména kontaktních osob u mnoha clevelandských sokolských aktivit hovoří za vše – Skořepa, Němeček, Baca apod. V jídelničce jsme našli svíčkovou i rybí hody, na výstavách se prodává český křišťál a šperky s českými granáty, objevili jsme i chlapecký pěvecký sbor. Před zájezdem na slet do Prahy se zintenzivnily i jazykové kurzy češtiny.

Podrobnější informace o životě české komunity ve „Zlámalově“ Clevelandu mohou naši čtenáři a uživatelé internetu získat např. na internetových stránkách **Sokol Větší Cleveland USA**, překlad, o který si můžete požádat, je ovšem poněkud kostrbatý, ale dostačující. Vybral Kš.

Češi v Clevelandu včera a dnes. Foto internet.

SRAZY ABSOLVENTŮ KOKORSKÉ ŠKOLY

Ještě teď na podzim přibyl do naší mozaiky populárních srazů další kámen. 7. října se setkali v Kokoráčku někdejší spolužáci ročníku 1936. Počítáme-li dobře, bylo to kulaté výročí a to 60 let po ukončení kokorské, tehdy v roce 1951 ještě Masarykovy střední školy v Kokorách. Paní Marie Kyselá pamatovala prozíravě i na Kokorské noviny a přinesla nejen fotografii, ale i přesný seznam přítomných. 25 z 26 pozvaných spolužáků se nakonec do známého „salonku“ v Kokoráčku téměř nevešlo. Taková účast je určitě úspěchem. Redakce KN děkuje za spolupráci.

Ročník 1936 v Kokoráčku. Foto archiv ročníku.

Každopádně spolužáky, kteří letos oslavili také polokulaté pětasedmdesátiny, uvidíte v následujícím rozestavení. Sedící zprava: J. Kubis, M. Baranová, R. Kostihová, A. Večeřová, E. Kubisová. Stojící zprava: O. Marek, V. Lichnovský, A. Vykydalová, L. Vránová, B. Hnilicová, S. Rygal, M. Dohnalová, A. Krejčířiková, J. Fiala, M. Bartoníková. Vzadu zprava: O. Miler, L. Hybnerová, J. Švestka, L. Vodička, L. Juřicová, B. Marková, L. Čecháková. Z přítomných na foto chybí K. Obzina, L. Pochylová, M. Kovářová. *V redakci jsme také vzpomenu na jednoho z těch, kteří se už dostavit nemohli, souseda a kamaráda z Pusté a z někdejšího chlapeckého klubu Rychlých šípů „Podskaláci“ - zesnulého Josefa Kristena.*

ČTYŘI GENERACE BRANKÁŘŮ SOKOLA KOKORY

Rodinná tradice, naplňující přísloví „Jablko neпадá daleko od stromu“, není ve sportu neobvyklá. Ale aby se ustálila po čtyři generace na jediném hráčském postu, v jednom sportu a nakonec dokonce v jednom sportovním klubu, to je opravdový unikát. A tuto mimořádnou charakteristiku zcela beze zbytku naplňuje rodina Matušková z Kokor a ze Žeravic.

Pamětníci a příznivci české a později národní házené a Sokola Kokory velmi dobře pamatují nejstaršího z Matušků krejčího Františka, který přišel v samotných počátcích kokorské házené z SK Brodek, oženil a usadil se v Kokorách, jejichž branku hájil ve slavných třicátých letech za 1. republiky. Navíc pracoval jako rozhodčí, jednatel oddílu a později i T. J., zajišťoval propagaci, zapojil se i v oblasti kultury a vypracoval také podklady z prvotní historie oddílu.

Nebylo pochyb o tom, že brankářské řemeslo předá i synovi Františkovi Matuškově mladšímu. A tak se také stalo. Franta (nar. 1940) hájil kokorskou branku už od žákovských let a za úspěšné dorostence i za muže. Okusil i ligové angažmá v ligovém SK SIGMA Hranice, po návratu do Kokor i postup do II. ligy, ale také třikrát reprezentaci Moravy a post trenéra. Skutečně dlouhodobá organizační a jednatelská činnost (včetně přípravy úspěšného mistrovství republiky) pro T. J. Sokol Kokory a zejména oddíl národní házené, patří rovněž k nezapomenutelným a nenapodobitelným a sahá až do současnosti.

Další posloupnost rodu ve 3. generaci - Waldemar Matuška (1972) nemohl nastoupit jinde než v bráně právě za kokorské žáky, dorostence i muže. Oženil se do Žeravic, a s novým (byť konkurenčním) oddílem získal největší sportovní úspěchy. Krásná prvoligová léta, 6x mistrovský republikový titul, 4x reprezentace Moravy. Po přechodu Žeravic na mezinárodní házenou a krátkém angažmá v NH Brno se vrací k národní házené do rodných Kokor a přivádí sebou i syna, dalšího Matušku čtvrté generace.

Martin Matuška (1995) chodil do školy svého otce i děda v Kokorách. Jako rodilý Žeravák se postavil za svůj oddíl, kde jinde, než do brány, již za žáky v žeravském družstvu mistra republiky. Branku národní házené vyměnil za větší handbalovou v ligovém Zubří. Při studiu na OA v Přerově chytá nyní za HC SOKOL PŘEROV a snad, aby naplnil uvedenou rodinnou tradici, od roku 2011 ho můžete vidět také v naší kokorské brance národní házené. A mohli jsme ho, stejně jako otce Waldemara, a před časem jubilanta Františka, vidět i na fotografiích v Kokorských novinách. Kruh se uzavřel. Kdybychom chtěli volit jiný alternativní název článku asi by zněl: **Matuškové 80 let v házenkářské brance. A to opravdu stojí za zaznamenání.** Kš

ZKOUŠKY LOVECKÝCH PSŮ

Dne 8. 10. 2011 proběhly v honitbě MS Kokory podzimní zkoušky upotřebitelnosti loveckých psů velkých a malých plemen. Z toho bylo 18 ohařů a to 5 českých fousků, 5 německých krátkosrstých ohařů, 2 maďarské ohaře, 2 minstrlandi, 1 anglický setr, 2x vymarský ohař, 1 německý drátosrstý. Malých plemen bylo 6. Z toho byli 3 slídiči a 3 normici. Tito psi a vůdci byli rozděleni do 4 skupin a každou skupinu posuzovali 2 rozhodčí. Po celodenním zápolení bylo 16 šťastných, kteří uspěli a 2 neuspěli. Celkovým vítězem se stal pan Jaroslav Peluha z Henčlova se svým krátkosrstým ohařem, který dostal nejvíce bodů. Všichni zúčastnění a hlavně vítěz dostali hodnotné dary. Ještě bych dodal, že celý den nás provázelo velmi hezké podzimní počasí. Nakonec jsme se všichni z přírody, kde probíhaly zkoušky upotřebitelných psů, opět sešli na myslivecké chatě. Zde jsme tradičně ochutnali myslivecké speciality z kuchyně panů kulinářských mistrů L. Dohnala staršího a L. Dohnala mladšího. Myslivcům, kteří přijeli i z jiných krajů se v přírodě v okolí Kokor, kde probíhaly zkoušky, moc líbilo.

Za Myslivecké sdružení Kokory - předseda Pavel Kubis

To je myslivců. Foto myslivecký archiv.

SOKOLOVNA PLNÁ HUDBY A ZPĚVU

V letošním podzimu se nové dveře kokorské sokolovny doslova nethnou. Cvičení za cvičením, akce za akcí. A to je dobře. Ale o tom na jiném místě KN.

Pohodové nedělní odpoledne 13. listopadu však z celkového převážně sportovního rázu těchto akcí poněkud vybočilo a ve 14 hodin si obléklo téměř slavnostní kulturní kabát pod názvem. **HUDBY, MUZIKANTI A ZPĚVÁCI.**

Dosavadních 6 tematických a velmi úspěšných odpoledních besed, o kterých jsme přinášeli slovní i obrazové zpravodajství

i v našich novinách, se konalo v útulném a intimním prostředí na balkoně. Tentokrát muselo být dějiště pořadu přeneseno do hlavního sálu sokolovny. Vyžádaly si to technické podmínky, využití jeviště a klavíru, větší počet účastníků a zejména účinkujících.

Ti z kulturních občanů (z Kokor, Žeravic, Rokytnice, Přerova a dokonce z Brna), kteří našli druhou listopadovou neděli cestu do sálu sokolovny, rozhodně nelitovali.

Trumpetista slavné Melodie Kokory. Foto L. Láhner

Už zahájení bylo překvapující – operativně přinesená trubka pro nestora dechové a zejména taneční hudby minulého půlstoletí, známého sólisty a kapelníka Aloise Hradílka, která téměř nedávala znát, že už se překulil přes osmdesátku. Milým pohazením bylo pěvecké vystoupení na velmi dobré úrovni zpívajících tří děvčátek (jako stupínky) N. Zmrzlikové, P. Malátkové a L. Mandrholcové. Další obětavé, milé a vstřícné zpěvačky z Brna patřily k pěvecké škole paní Heleny Supové Halířové a ty už směřovaly účastníky k výborné profesionální úrovni a krásnému kulturnímu zážitku. V mluveném slově moderátora zavítali do Kokor prostřednictvím vzpomínek a elektronické zdravotice další přední umělci, kteří v Kokorách vyrostli. Dlouholetý dirigent SOČRu a mnoha dalších nej přednějších symfonických těles pan Vladimír Válek poslal účastníkům besedy své pozdravy a požádal svého přítele u mikrofonu o doplnění. Až z Leuwardenu od Severního moře dorazily do Kokor, s přáním pěkného kulturního zážitku na besedě, zajímavé a čtivé intimní zážitky z mládí od pana Oldřicha Mílka, někdejšího Válkova a Mandrholcova trubače, mezinárodního sólisty na lesní roh a později i profesora Královské konzervatoře v holandském Haagu.

Jedním z vrcholů hudebního odpoledne bylo vystoupení známých a populárních klavírních virtuózů, brněnských manželů Ardaševových, kteří v Kokorách (obci, ve které vyrůstala a dělala první hudební krůčky paní Renata, rozená Lichnovská), vystupují ochotně a velmi rádi. Čtyřručně brilantně přednesené Dvořákovy Slovanské tance číslo 1 a 7 povýšily v tu chvíli naše skromné prostředí na přední koncertní sál a přítomné na vyspělé koncertní obecnost, nešetřící aplausem, uznáním a obdivem.

Chvilky volné zábavy a přátelského povídání účastníků nad domácími dobrotami mohly být doplněny prohlídkou připravené výstavy dokumentů a fotografií s tematikou Dne veteránů (11. 11.), ale zejména historie hudeb, muzikantů a zpěváků od nejstarší známé kapely K. Lichnovského, F. Lichnovského, přes Mandrholcovy trubače, Válkovu velkou soutěžní dechovku až po nesmírně populární kokorskou Melodii, která hrála v několika složeních k tanci i poslechu mnoha účastníkům besedy, dechovky s žeravskými kapelníky až po muzikanty současné. Zastoupení zde byli i zpěváci od populárního Václava Halíře s Helenou Supovou, až po zpěvačky současné sakrální scholy, folkloru. i lidovek. Velkou

sadu fotografií i brožurku k tématu vstřícně dotovoval obecní úřad Kokory.

V dalším programu dominovalo a mnohé velmi mile překvapilo velmi úspěšné žesťové vystoupení ryze domácí bratrské dvojice Lukáše a Kryštofa Hasových z Olomoucké (pozoun a tenor), kteří jako nadaní hudebníci účinkují v několika hudebních seskupeních.

A tak nemohli samozřejmě chybět ani v početně sestavené a dobře připravené dechovce kapelníka Zdeňka Uvíry ze starého rodu žeravských muzikantů, která okupovala jeviště jako poslední. Také jejich výborné koncertní vystoupení bylo obecněstvem přijato a hodnoceno mimořádně příznivě.

¹Dva mladí sólisté. Foto L. Láhner.

Opona se sice zatáhla, ale přímo před publikum se postavili dva muzikanti, jejichž kvality jsou všeobecně známy, a to s houslemi kokorský (či vlastně olomoucký) František Zeman a s nezbytnou harmonikou Josef Drábek z Nelešovic, jinak hlavním zaměřením varhaník a zpěvák kokorského kostela. Společně pak rozezpívali celý sál. Když pak dvojnásobný primáš cimbálovek Lučina a Zemané F. Zeman zůstal sám, přidal, jako třešničku na dort vynikající kvality, několik koncertních houslových slavných sólových čísel, Montiho čardášem počínaje. Představitel současně folku a rocku se nám však nepodařilo pro besedu získat. Závěr doplnily již tradiční a populární verše místních autorů o životaschopnosti i aktivitě zralého věku.

Bylo to něco krásného a dlouho v Kokorách nevídaného, nechávali se slyšet mimořádně spokojení návštěvníci a hosté, mezi kterými jsme přivítali i starostku obce Kokory paní Hanu Zittovou, představitelku Žeravic paní Ludmilu. Landsmanovou, pamětníky trubače a ostatní muzikanty včetně zástupců slavné Melodie A. Hradílka a O. Sišku, paní Helenu Supovou a další zpěvačky. V sále jsme mohli vidět a při zpěvu slyšet tradiční návštěvníky pohodových odpolední, ale i četné nové tváře. Přesto bychom si dovedli představit i větší návštěvu, možná i z řad z těch, kteří rádi říkají, že se v Kokorách nic neděje, ale žádné, byť sebelepší akce, se nezúčastní. Těm našim věrným o to víc srdečně děkujeme za návštěvu a podporu. A ještě věc v dnešní době naprosto nezvyklá, která zaslouží plný vděk a uznání. Všichni účinkující, domácí i vzdálení, i ti s nejvyššími uměleckými ambicemi, vystupovali zcela bez nároku na honorář. Srdečně díky, které patří i technikům K. Uvírovi, M. Pavlíkovi a L. Láhnerovi.

Samozřejmě je nutno poděkovat také pořadatelům a garantům – Sokolu Kokory, obci Kokory a obětavým a milým členkám klubu ŽEN ŠEN i dalším kokorským děvčatům, která opět výborně napekla a s ostatními pomohla, kde se dalo.

Již sedmé pohodové nedělní odpoledne připravil a slovem provázal vzdělavatel místního Sokola a kronikář obce Kokory Ing. Alois Košťálek.

POŽÁR STOHU

Poslední říjnové pondělí, tedy před svátkem Všech svatých, jsme si vyšli s návštěvou ze Slovenska do přírody, už tradičně na kopečky nad Kokory, na Kazňov. Už ve vývoze (možná je správněji úvoz) jsme zaslechli naléhavé poplašné volání sirény. Asi zkouška, nebo vlastně a pravděpodobněji požár. Když jsme pak vyšli na volné prostranství nad „ranč“ zemřelé paní Němčákové, pochopili jsme, co se děje. Velký, volně skládaný družstevní stoh slámy za „dálnicí“ směrem na Kaláb byl v plamenech a blízko za ním další stoh z „balíků“, který bylo nutno ochránit před požárem. Bylo tam několik hasičských vozů, maličké postavy hasičů z té dálky, jako na obrázku. Pro diváka v bezpečí i s mrazením v zádech možná zajímavé, pro zasahující a majitele nebezpečné a tragické. Všude v okolí jsme na zpáteční cestě nalézali černé sazové zbytky slámy rozfoukané větrem, na autech, na prádle, na dvoře. Takový požár jsme zažívali už po druhé, před léty hořel stoh prakticky na stejném místě. Co se stalo, co bylo příčinou, byl někdo zraněn?

Začaly prosakovat první zprávy o chlapcích s petardami, které údajně vystřelovali přímo do stohu. Věděli jsme, že v takovém případě je jen jedno řešení, nechat oheň pod pečlivou kontrolou úplně dohořet a být v pohotovosti, pro případ zesílení větru a dalšího možného nového intenzivního vzplanutí. Stoh hořel ještě několik dnů. Požářiště jsme navštívili, pohovořili s družstevní hlídkou u zásahového vozidla i s kontrolující J. Dostálovou z kokorského družstva. Nedaleko na mezi seděli a se zájmem přihlíželi dva chlapci, jedli jako oplatky slisované nudle z vietnamských polévek a bezelstně a informovaně nám vyličili kolující klukovskou verzi příčiny požáru. A kolem sucho a sucho a tedy nebezpečí.

Rozhodli jsme se dále nepátrat, pouze ocenit profesionalitu zásahu, hasičům poděkovat, oddechnout si, že nedošlo ke ztrátám na životech a vše ostatní ponechat na rodinách, škole a příslušných orgánech.

To co nám ovšem musí zůstat v podvědomí, je však velmi výrazné varování a odstrašující příklad pro všechny, kterých se to týká. Oheň, to je nebezpečí, dobrý sluha, ale zlý pán. A na to nelze ani na okamžik zapomínat. KŠ

Pochmurný obrázek. Foto autor.

KAPLE A MLÝN

Na začátku poprosíme čtenáře o trochu trpělivosti. K názvu našeho článku se pracujeme přes dlouhou historii, kterou samozřejmě vezmeme ve zkratce.

V roce 1967 jsem začal učit na stavební průmyslovce v Lipníku nad Bečvou. Mezi žáky mé první třídy jsem si všiml

dvou „prakticky krajanů“. Oba byli z Tršic, oba dojížděli do školy „ze mlýna“ a jeden z těch starých mlýnů na Olešnici byl ještě, dalo by se říci, alespoň částečně živý. Synek ze starého mlynářského rodu tršických Dvořáků z Dolního mlýna František, vystudoval, jak se na mlynáře slušelo, tematicky blízký obor vodohospodářských staveb, po létech opravil i náš „splav“ v Kokořích a zůstal u „fochu“ u Povodí Moravy v oblasti, do které patří i celá Olešnice a stavebně i příslušné mlýny s jejich stavby, rybníky, s náhony i malými turbinami.

Čas letěl jako splašený, s Frantou jsme se viděli jen sporadicky, také na školních či třídních srazech, až přišel rok 2011. Teprve po čtyřiceti letech jsem se jeho zásluhou dostal do mlýna a do kaple, které jsou uvedeny v nadpise, a o zážitky z této návštěvy bych se chtěl s našimi čtenáři postupně podělit.

Dolní, neboli Podkonhotský mlýn leží na Olešnici mezi Tršicemi a Penčicemi. Místopisně a katastrálně je zařazen do Tršic po číslem popisným 92. Tehdejší majitel Zdeněk Dvořák s manželkou Cecílií obnovili po značném úsilí provoz historického mlýna (záznamy o majitelích sahají až do 18. století, Dvořákovi zde sedí od roku 1861) v roce 1991, a 8 let se mlelo. Mlýn dodával mouku do pekárny na Daskabátě a do Přerova. Vypovídají o tom i domácké, ručně vyhotovené nápisy v mlýnici: „Mouka i šrot za výhodné ceny“ a „Podkonhotský mlýn opět v provozu“ s datem 26. 11. 1991.

Mlýna se ujal po smrti rodičů pokračovatel rodu František Dvořák (ve mlýně i bydlí) a předseval si, že bude o mlýn dál pečovat, alespoň v duchu záchovné údržby, jak mu to zdraví a finance dovolí. Pro splnění tohoto cíle opustil i „Povodí Moravy“ jako jeden z mých prvních žáků odešel do důchodu.

Byli jsme s manželkou potěšeni osobním pozváním do starého mlýna na Olešnici, jehož klasická mlynářská technologie před námi ležela jako na dlani. Navíc jsme získali k vlastním dokumentárním fotografiím i velmi pěkný obrazový materiál od majitelova spolužáka a spolupracovníka Ing. Miroslava Pavelky, který, doufejme, také využijeme.

K mlýnu se určitě ještě vrátíme, ale nyní už musíme do kaple, či spíše ke kapli. Budova větší kaple s velní starobylou historií a se zaniklým hřbitovem ohraničeným zídou leží nedaleko nad mlýnem a je po staletí zasvěcena svatě Kunhutě. Místo je opředeno pověstmi a má svou neopakovatelnou atmosféru. Kaple je pěkně opravena, k čemuž opakovaně přispělo i ZD Kokory. Jednou ročně se zde slouží mše, která bývá hojně navštěvena.

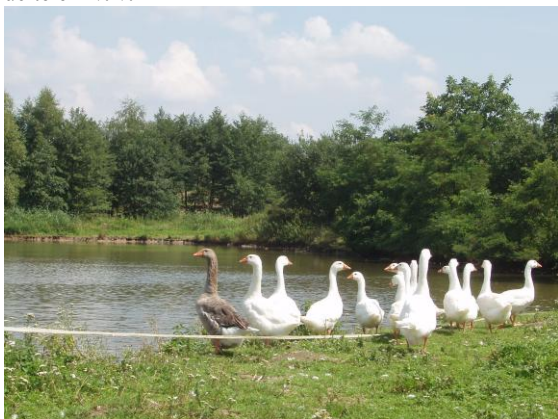
Dvořákův mlýn, na mapách označený jako Dolní, býval majiteli a místními vázán právě na kapli sv. Kunhuty a odtud jeho původní označení „Podkonhotský mlýn“.

Kaple svatě Kunhuty u Dolního mlýna Tršice. Foto Pavelka.

Kromě samotného mlýna jsme si prohlédli i rybník, který je pro mlýn zásobárnou vody i zařízení, které přivádí vodu na klasickou funkční Bankiho turbínu, která běží od roku 1947.

Na sádrokartonovém panelu jsme si prohlédli stručnou historii mlýna a nahlédli i do „Paměti Dolního mlýna v Tršicích“ sepsaných krasopisně kdysi dávno Karlem Stenzelem řídícím učitelem v. v.

Husy bývaly i v Kokorách. Tyto patří ke mlýnu. Foto autor.

S majitelem jsme se dohodli na jeho následné návštěvě v Kokorách a pochválili mu hejno sněhobílých hus na mlýnském rybníku. Věříme, že se nám s jeho pomocí podaří v budoucnu vyložit či popularizovat čtenářům KN po staletí známé praktiky a postupy mlynářského cechu a řemesla, bílé mouky i ostatních produktů, alespoň pomocí fotografií. KŠ

O ČINNOSTI „KLUBU ŽEN“

S příchodem zimy jsme uklidily kola, aby byla připravena opět na novou sezónu. V letošním roce jsme společně ujely 1200 km, někdy i do vzdálenějších míst – byly jsme v lázních Skalka u Prostějova a Slatinice a na opačné straně až na úpatí Oderských vrchů, abychom si trochu užily také kopečků. Někdy jsme se musely schovat před deštěm, jindy jsme před bouřkou a deštěm ujížděly, co to šlo. Společně jsme se v září zúčastnily cyklovýjezdů Mikroregionu Dolek, bez čelního umístění, ale dojely jsme všechny.

V září jsme jely vlakem do Ramzové a „vyšly“ na Šerák. Protože jsme chtěly vidět Obří skály, musely jsme jít přímou cestou k vrcholu. Bylo to strmé stoupání, pro netrénované jedince (a to jsme snad všechny) dosti náročné, ale nahoře jsme byly rády, že jsme to zvládly. Za odměnu a 170 Kč jsme se dolů svezly lanovkou, kde nás netrpělivě a dosti dlouho očekávala Drahuška L., která byla v té době na léčení v Lázních Jeseník. Po nezbytném občerstvení a zhodnocení našeho výkonu jsme se odpoledne vrátily domů.

Dva týdny po tomto turistickém výletu jsme jely do Kutné Hory, kde jsme si prohlédly chrám Svaté Barbory, obdivovaly staré měšťánské domy a prohlédly jsme si Vlašský dvůr, ve kterém byla první mincovna v Čechách. Paní průvodkyně nás otestovala ze znalostí dějepisu. (Zjistily jsme, že máme značné rezervy)

V listopadu jsme připravovaly adventní věnce a zdobily perníky. Letos poprvé jsme se odvážily dát je i na vánoční výstavu na obecním úřadu, hlavně ale dětem na Mikulášské nadílce.

Na tomto místě musíme poděkovat našim hasičům za poskytnutí jejich klubovny a panu B. Čechákovi za to, že nám ji příjemně vytopil.

Nyní nás čekají až do jara pěší vycházky a snad i návštěva divadla tak, jako letos.

Na závěr ještě jednu poznámku. Byly jsme překvapeny, že v okolních vesnicích, kudy jsme projížděly, nás zdravily děti, které nás vůbec neznají. Scházíme se k vyjížděkám u kokorské školy v době, kdy je zde velký pohyb dětí a jejich zdravení je spíš výjimkou. Doma i ve škole nám bylo vštěpováno, že

zdravit se musí a pozdravit je slušnost, odpovědět povinnost. Že by to už neplatilo?

Přejeme všem krásné vánoce a ještě lepší příští rok. LH

PLNÁ TĚLOCVIČNA

Tělocvična T. J. Sokol Kokory je stále plná – podle týdenního rozvrhu zhruba od 10 do 22 hodin.

Základní škole Kokory patří čas ve všední dny od 9.45 hod. až do 15 hodin, pro výuku tělesné výchovy i sportovní kroužky.

Tenisté (děti i dospělí) trénují 3x v týdnu – pondělí, středu, čtvrtek mezi 15. a 19. hodinou s kvalifikovanými trenéry.

Zdravotní tělovýchovu můžete navštěvovat 2x týdně, v pondělí od 18 do 19 hodin a ve čtvrtek od 19 do 20 hodin – cvičí se na balkoně pod vedením A. Markové a Ing. I. Lichnovské. s cílem rozpohybovat bolavé tělo. Křepčit či tančit v rytmu ZUMBY můžete vždy v pondělí od 19 do 20 hodin s kvalifikovanou fitness cvičitelkou Lenkou z Přerova.

V úterý je odpoledne věnováno dětem: od 16 do 17 hodin zahájil svou činnost kroužek sebeobrany s trenérem K. Macháčkem z Přerova. V další hodině až do 18 „řadí“ v tělocvičně ti nejmenší ve cvičení rodičů a dětí za vedení D. Lörinczové a D. Štefanové.

„Malá kopaná II“ tréninkově kope v úterý od 18.30 do 20 hodin a „malá kopaná I“ ve čtvrtek ve stejném čase.

Aerobik si můžete zacvičit s Leonkou Kudličkovou ve středu od 19 do 20 hodin.

Volejbal hrajeme ve čtvrtek mezi 20. až 22. hodinou, v pátek v tutéž dobu (a to podle zájmu) pro tzv. absolutní amatéry, rekreačně.

Národní házená má tréninkové dny ve středu od 20 do 22 hodin a v pátek od 18 do 20 hodin.

Každý den a to i o víkendech je možno si zahrát stolní tenis neboli „pinčes“ či „pinec“ na základě sjednání u paní A. Markové.

Snad si z toho rozsáhlého výčtu něco vyberete a v sokolovně se objevíte vítaní jako členové Sokola, či jako komerční příchozí a příznivci zdravého pohybu. Možná se po přečtení rozhodnete sami, nebo i s přáteli.

Do zdravého pohybu a ke kultuře jistě patří i společenský tanec a zábava. Proto vám už v předstihu dáváme typy na společenské a kulturní vyžití a přehled plesání v roce 2012.

14. 1. HASIČSKÝ PLES

21. 1. FARNÍ PLES

4. 2. MYSLIVECKÝ PLES

25. 2. SOKOLSKÝ PLES

26. 2. DĚTSKÝ MAŠKARNÍ PLES

17. 3. PLES MALÉ KOPANÉ

**SOKOL JE UŽ 150 LET V POHYBU A POHYB TO JE ŽIVOT.
PROTO CHOďte PILNĚ CVIČIT, V SOBOTU PAK TANCEM
TĚLO NIČIT.** Dr. Lď

STOLNÍ TENIS OPĚT ŽIJE

Stolní tenis neboli ping-pong, či pinec, nebo také pinčes se hrával v obci již před hodně dlouhou dobou a to nejen v sokolovně, ale také v chátrající staré škole a rovněž v některých domácnostech. Po letech na doplněném zařízení se probudil až letos 28. října, kdy byl malou skupinou obětavců (Gogela, Láhner, Veselský) připraven na tento sváteční den úvodní otevřený turnaj.

Turnaje se zúčastnilo 17 hráčů. Z každé ze dvou skupin postoupili 4 nejlepší, kteří pak hráli dále vyřazovacím systémem na dva vítězné malé sety, první čtyři o medaile už na velké sety.

Vítězem turnaje se stal nejstarší účastník sedmašedesátiletý Petr Kölbl za Zápivováří. Na druhém místě skončil Libor Sládeček, na třetím místě Jiří Habáň a vítěznou čtveřici uzavřel Jakub Vychodil. Vítězové obdrželi symbolické věcné ceny.

Šeptalo se, že vítěz v dobách svého mládí dokonce hrával závodně. Pečlivě byl dodržován důležitý pitný režim. Po úspěchu akce se někteří hráči dožadovali dalších sportovních klání v tomto zajímavém a oblíbeném sportu.

Organizátoři ze Sokola Kokory jim vyhověli a připravili na **17. 12. 2011 „PŘEDVÁNOČNÍ TURNAJ“ ve stolním tenise a to od 13 hodin.** Očekává se účast více než dvaceti stolních tenistů i pomoc sponzorů. Až budete čist prosincové číslo KN, budeme už vědět víc. Každopádně vítáme stolní tenisty zpět do rodiny kokorských sportovců. Také další zájemci si mohou zahrát po předchozím ohlášení (kontakty A. Marková, S. Gogela). LL

První vítězové. Foto L. Láhner

MUDr. LAMBERT HUČÍN A SYN

Hned, jak se v KN objevili zmínky o Hučínových, ozvala se redakci paní Blažena Hučínová, známá kokorská zdravotní sestra a porodní asistentka. Její první šéf, přerovský gynekolog MUDr. Kasík ji upozornil na významného předválečného brněnského gynekologa MUDr. Lamberta Hučína, který v roce 1949 odešel i se synem do Spojených států. Jeho dosud tajemná identita byla snadno odhalena paní Františkou Hučínovou Kölblovou. Ta poskytla redakci staré fotografie Lamberta a jeho rodiny. Na rubu bylo napsáno: „tatův bratranec“ (rozuměj bratranec Tomáše Hučína Kokory č.p. 102). A bylo jasno. Stopu do USA ovšem samostatně odhalil i Prof. MUDr. Bohumil Hučín, jehož mimořádný životní příběh jsme v KN mohli společně sledovat. Ten navíc získal i kontakt a spojení na Lambertova syna MUDr. Petera Hutchina, jehož původní české jméno Přemysl Hučín bylo pro život ve státech nevyslovitelné a tedy prakticky nepřijatelné. Navíc nám poskytl i fotografii tohoto amerického důchodce, jehož kořeny jsou u nás na Moravě. Jako „protihodnotu“ jsme mu elektronicky poslali v Kokorách uchovávané fotografie Lambertovy rodiny, kterou jsme našli i ve zpracovaných rodokmenech. Zkrátka, dnes už je svět malý. KŠ

NÁRODNÍ HÁZENÁ UZAVŘELA SEZÓNU

Bezprostředně po uzavření sportovních bojů zhodnotili kokorští házenkáři uplynulý sportovní i společenský rok oddílu. Hráči, funkcionáři i příznivci se sešli na hřišti i v podzemí (Peklo sokolovny) a kromě hodnocení se dívali i dopředu. Zdá se, že limitujícím faktorem pro další rozvoj tohoto tradičního kokorského sportu je povrch hřiště. Asfalt sloužil vcelku spolehlivě čtvrt století, ale dnes praská a pro vyšší soutěže je nevyhovující či dokonce nepřipustný. Zbývá

tak ze sportovních, ale hlavně zdravotních důvodů, jen cesta k umělému povrchu (jako prioritní oddíl) a nakonec i ke cvičení a sportovnímu využití školy.

Muži oddílu házené skončili v oblastním přeboru na podzim na 2. místě. Přesto si spolu s ostatními mimořádně pochutnali na specialitě na rožni, profesionálně připravené šéfkuchařem a opékačem Z. D. Bylo to famózní. Děkujeme.

SOUTĚŽ VE ŠPLHU

Přerovská sokolská župa pořádá již po řadu let listopadovou otevřenou soutěž ve šplhu a Kokory (Sokol a ZŠ) nikdy nechybí. Letos se však u nás našlo jen sedm statečných, ale téměř všichni dosáhli při slabší účasti na medaile (přesněji na diplomy). Statečně bojoval nejmladší J. Zapletal, který skončil na 5. místě. Filip Pochyla skončil mezi mladšími žáky I na druhém místě. Stupně vítězů v kategorii II obsadili výhradně naši kluci. První místo Ondřej Bluma., druhé Jan Kudlička a třetí Jan Majárek. Největší uznání přítomného náčelníka župy získal nováček Vilém Temlík. Skončil sice třetí, ale předepsaných 4,5m na laně vyšplhal po starém sokolském způsobu **bez přírazu** a to zcela suverénně. Spokojen může být se svým výkonem a přístupem i Tomáš Horák, jehož vystoupení bylo vzhledem k minulým účastím podstatně zlepšené. A to je víc, než získané první místo. Kluci, děkujeme za výbornou reprezentaci Sokola i Základní školy Kokory. Moc nás mrzí, že nenašlo odvahy žádné z děvčat. Snad příště. Škole děkujeme za spolupráci. KŠ

DRSNÍ HOŠI NA SILNÝCH MOTOCYKLECH

Jejich srazy jsou proslulé. Na tom letošním čerkyňském měli značnou zásluhu také kokorští bratři Zapletalové. Za jedním ze strojů v obrazové příloze vlála i vlajka se znakem naší obce.

Pět minut po dvanácté přišlo podzimní hodnocení malé kopané od P. Poučenského s poděkováním všem kolem tohoto sportu a přáním všeho dobrého pro celé Kokory.

Všechno nejlepší do nového roku 2012 ještě jednou přeje redakce našich novin s grafikou Jiřiny Jiříkové.

KOKORSKÉ NOVINY – občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO: CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek (Kokory 118)

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra

Lörinczová, Ing. Ondřej Ryšán, Hana Zittová .